

Δυό γκρίζες, χάρτινες σακοῦλες-
 Αυτό ν'αι πού ἀπ' αυτό εἶμαι φτιαγμένη, αυτό κι ἕνας τρόμος
 Τοῦ νά μέ κυλᾶνε καί νά φεύγω κάτω ἀπό σταυρούς καί μιά βροχή ἀπό ἀποκαθηλώσεις.
 Πάνω σ' ἕνα μαῦρο τοῖχο, ἀπροσδιόριστα πουλιά
 Περιστρέφουν τά κεφάλια τους καί κραυγάζουν.
 Δέν ὑπάρχει καμιά ὀμιλία ἀθανασίας μεταξύ τους!
 Κρύα κενά μᾶς πλησιάζουν:
 Κινοῦνται βιαστικά.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Αὐτό δέν αὐτό πού ἐννοοῦσα:
 Γυψομαρμάρινες καμάρες, οἱ στιβαγμένοι βράχοι λιαζόμενοι σέ σειρές,
 Ἄδεια μάτια ἢ ἀπολιθωμένα αὐγά,
 Ἐνήλικες ἐνταφιασμένοι σέ κάλτσες καί τζάκετ;
 Χλομοί σά λαρδί, ρουφώντας τόν ἀραιό
 Ἄερα ὅπως γιατρικό.

Τό σταματημένο ἄλογο στὸν χρωμιωμένο του πάσσαλο
 Ἄτενίζει πέρ' ἀπὸ μᾶς· οἱ ὀπλές του μασοῦν τήν καρβουνόσκηνη.
 Τό πουκάμισό σου ἀπὸ χοντρό λινό
 Φουσκώνει σάν τριγωνικό πανί. Μπόρ
 Ἐξοστρακίζουν τήν ὑγρή λάμψη· οἱ ἄνθρωποι ἀδρανεῖς
 Καθώς σέ νοσοκομεῖο.
 Μπορῶ νά μυρίσω τ' ἀλάτι, ἐντάξει.
 Στά πόδια μας, ἡ θάλασσα μέ μουστάκι ἀπὸ ἀγριόχορτα
 Ἐπιδεικνύει τὰ γλαυκοπράσινά της μετᾶξια.
 Λυγίζοντας καί σκύβοντας ὅπως μιᾶς παλιᾶς σχολῆς χορευτρία τοῦ ὀριεντάλ.
 Δέν εἶσαι πιό εὐτυχισμένος ἀπ' ὅ,τι ἐγώ γι' αὐτό.
 Ἕνας ἀστυφύλακας δείχνει ἕναν ἄδειο γκρεμό

Πράσινο σάν ἕνα τραπέζι τῆς τράπουλας, ὅπου πεταλοῦδες τοῦ λάχανου
 Ξεφλουδίζονται πρὸς τὴ θάλασσα ὅπως κι οἱ γλᾶροι ἄλλωστε,
 Κι ἐμεῖς κάνουμε πικνίκ μέσ στή θανατερὴ βρώμα μιᾶς τρικοκκιᾶς.
 Τά κύματα πάλλουν καί πάλλουν σάν καρδιές.
 Ἀραγμένοι στήν ἀκτή κάτω ἀπ' τοὺς ἀφρισμένους ἀνθούς, ξαπλώνουμε
 Ναυτιασμένον καί στεγνοί ἀπὸ πυρετό.

Ο ΑΛΛΟΣ

Μπαίνεις ἀργά, σκουπίζοντας τὰ χεῖλια σου.
 Τί ἄφησα ἀνέγγιχτο στῆς πόρτας τό κατώφλι-

Λευκὴ Νίκη,
 Ἀναβλύζοντας μέσ ἀπ' τοὺς τοίχους μου;

Χαμογελαστά, γαλάζια ἀστραπή
 Ἀναλαμβάνει, σάν ἕνα τσιγκέλι, τό βάρος τῶν κομματιῶν του.

Ἡ ἀστυνομία σ' ἀγαπᾶ, ὁμολογεῖς τό καθετί.
Χτυπητά μαλλιά, μαῦρο παπούτσι, παλιό πλαστικό.

Εἶναι ἡ ζωὴ μου τόσο ραδιούργα;
Εἶναι γι' αὐτό π οὐ γουρλώνεις τούς κύκλους τῶν ματιῶν σου;

Εἶναι γι' αὐτό πού τά μόρια σκόνης τοῦ ἀέρα ἀναχωροῦν;
Δέν εἶναι μόρια σκόνης, εἶναι κύτταρα τοῦ αἵματος.

Ἄνοιξε τήν τσάντα σου, Τί εἶναι ἐκεῖνη ἡ ἄσκημη μυρουδιά;
Εἶναι τό πλέξιμό σου, μέ ζῆλο

Ἀγκιστρώνοντας τόν ἑαυτό του στόν ἑαυτό του,
Εἶναι τά γλοιώδη σου ζαχαρωτά.

Ἔχω τό κεφάλι σου πάνω στόν τοῖχο μου.
Ἄμφαλλιοι λῶροι, κοκκινογάλαζοι καί λαμπροί.

Στριγγλίζουν ἀπ' τήν κοιλιὰ μου σάν βέλη κι αὐτά ἴππεύω.
Ἄ φεγγαρίσιά λάμψη, ὦ ἄρρωστη ἐσύ,

Τά κλεμμένα ἄλογα, οἱ προγαμιαῖες συνουσίες
Κυκλώνουν μιά μῆτρα μαρμάρινη.

Ποῦ πᾶς
Ἐσύ πού ρουφᾶς ἀνάσα μέ ταχύτητα μιλίων;

Ἄχροκίτρινες μοιχεῖες θρηνοῦν σ' ἓνα ὄνειρο.
Κρύο γυαλί, πῶς μπαίνει;

Ἀνάμεσα στόν ἑαυτό μου καί τόν ἑαυτό μου.
Γρατζουνίζω σάν γάτα.

Τό αἷμα πού τρέχει εἶναι σκοτεινός καρπός-
Ἄνα ἐφέ, ἓνα καλλυντικό.

Χαμογελᾶς.
Ἄχι, δέν εἶναι μοιραῖο.

ΑΠΟΤΟΜΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ

Ἄνα στρίγγλισμα φρένων
Ἄνα εἶναι ἑνός τοκετοῦ κραυγή;
Καί εἴμαστε ἐδῶ, μέ τήν ἀπειλή τῆς ἀπότομης πτώσης
Θεῖε, παντελόνι ἐργοστασίου Φάτσο, ἑκατομμυριοῦχε.
Κι ἐσύ ἔξω κρύος δίπλα μου χωμένος στήν καρέκλα σου.

Οἱ τροχοί, δύο λαστιχένιες προνόμφες, δαγκώνουν τίς γλυκές οὐρές τους.
Εἶναι ἡ Ἰσπανία αὐτό ἔκει κάτω;
Κόκκινο καί κίτρινο, δύο φλογερά καυτά μέταλλα
Σπαρταρώντας κι ἀναστενάζοντας, τί σοῖ σκηνικό εἶναι τοῦτο;
Δέν εἶναι ἡ Ἀγγλία, δέν εἶναι ἡ Γαλλία, δέν εἶναι ἡ Ἰρλανδία.

